

Sygn. akt III CSK 314/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku E. K.
przy uczestnictwie K. Z.
o podział majątku dorobkowego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 listopada 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

podejmuje postępowanie kasacyjne.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 października 2016 r. Sąd Najwyższy zawiesił postępowanie kasacyjne z powodu śmierci uczestnika K. Z.

W piśmie z dnia 4 listopada 2016 r. wdowa po zmarłym uczestniku J. R. Z. wniosła o podjęcie postępowania kasacyjnego, wskazując następców prawnych uczestnika, tj. jego spadkobierców ustawowych oraz adresy ich zamieszkania. Powiadomiła także, że zmarły pozostawił testament sporządzony w formie aktu notarialnego, w którym powołał do dziedziczenia całego spadku po nim wdowę J. R. Z. Złożyła również oświadczenie, że postępowanie o stwierdzenie nabycia spadku po K. Z. zostało wszczęte przed Sądem Rejonowym w W..

Wnioskodawczyni wniosła o oddalenie wniosku o podjęcie postępowania, zarzucając, że zgodnie z art. 1027 k.c. następstwo prawne może być stwierdzone wyłącznie prawomocnym postanowieniem o stwierdzeniu nabycia spadku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniu wnioskodawczyni, zarówno przepisy prawa procesowego, jak i prawa spadkowego, nie wymagają, aby przymiot spadkobierców strony (uczestnika postępowania) został wykazany postanowieniem o stwierdzeniu praw do spadku. Przepis art. 1027 k.c. przewiduje konieczność uprzedniego stwierdzenia praw do spadku tylko wtedy, gdy na następstwo prawne po spadkodawcy powołuje się spadkobierca w stosunku do osób trzecich, które nie roszczą sobie praw do spadku w charakterze spadkobierców (por. np. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 21 października 1949 r., Wa.C. 56/49, „Demokratyczny Przegląd Prawniczy” 1950, nr 3, s. 61, i z dnia 27 listopada 1961 r., 2 CR 1043/60, OSNCP 1963, nr 2, poz. 35, oraz z dnia 6 października 1983 r., IV PZ 42/83, OSPiKA 1984, nr 3, poz. 45).

W tej sytuacji, skoro następcy prawni zostali – jak tego wymaga art. 180 § 1 pkt 1 k.p.c. – „wskazani”, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

